

06 10
Aug 27
of 13/5 1950
БІБЛІОТЕКА
наукового товариства
імені Шевченка
8.669

Причинок до історії переселення „турецьких Запорожців“ на Кубань.

Подав Сидмон Петлюра.

9/16

Зруйнування в червні 1775 р. Запорожської Січі і заведення російським урядом на території Запорожжя нового політичного, громадського та економічного ладу, що як найрадикальнійше розходився з ранішнім, виробленим на Запорожжі в продовж цілих століть, і нищив всі „права та вольности“ Запорожців, викликав, як відомо, досить значну еміграцію серед останніх. Невеличка група емігрантів знайшла захист, правда на деякий час, на польській території, а власне в повітах Київського та Брацлавського воєводств¹⁾, але головним пунктом еміграції була, безперечно, Туреччина. Натуральні багатства дунайського району, призначеного Портою для поселення Запорожців, традиційне невтручання турецького уряду у внутрішнє життя емігрантів, що давало можливість останнім жити відповідно тим традиціям та організаційним формам, які вироблені були на Запорожжі і в основу яких кладались як найширші автономні права одиниці і цілої січової організації, економічна незалежність, особливо на перших порах, свобода від державних податків, вільне користування землею — все це давало занадто привабливі умови для еміграції Запорожців власне до Туреччини, як найближчої, сусідньої держави, що забезпечувала емігрантам і de facto і de iure майже всі ті права, якими вони користались в рідному краю ще за ліпших часів існування Запорожжя.

¹⁾ П. Ивановъ. „Къ исторіи запорожскихъ казаковъ послѣ уничтоженія Сѣчи“. — Зап. Одес. Общ. Истор. и Древн. т. XXV, стр. 20.